

Love, ere, for saa vidt angaaer Formueforholdet mellem Ægtefællerne, gyldige her for Parterne selv og disses Arvinger, naar de ikke indeholde noget, som strider mod denne Lov, og i Forhold til Tredjemand, naar der inden en Maaned, efter at Manden har taget Bopæl her, iagttages, hvad der foreskrives i denne Lovs §§ 6, 8 og 9.

Denne Lov træder i Kraft 3 Maaneder efter dens Kundgørelse i Lovtidenden.

I Motiverne til Loven siges følgende:

Til § 10. Denne Paragraf indeholder den vistnok vigtigste og følgerigeste Forandring i den gældende Ret, som Lovforslaget indeholder. Ikke blot vil det af denne Regel følge, at Hustruen som Regel selvstændigt og uden at behøve nogens Samtykke kan raade over sit Særeje, jfr. dog § 20 2det Stykke; men ogsaa under Forudsætning af det almindelige Formuefællesskab vil Reglen faa en stor Betydning, thi uagtet Raadighed over Fællesboet alene tilkommer Manden, saa længe Formuefællesskabet varer, og Hustruen altsaa saa længe ikke kan raade over Fællesboet eller — bortset fra Undtagelser, jfr. § 13 — forpligte dette, vil hendes Myndighed vise sig i, at de af hende paatagne Forpligtelser kunne søges fyldestgjorte i hendes Anpart af Fællesboet, naar dette skiftes, en Sætning, mod hvis betænkelige Følger der søges Værn ved Lovforslagets § 15, hvorom senere skal blive talt.

Til § 15. I denne Paragraf indeholdes en Regel, som er nødvendig, hvis ikke den Hustruen tillagte Myndighed skal blive saa faretruende for hende, at det bliver i høj Grad tvivlsomt, om den ikke vil være hende mere til Skade end til Gavn. Skulde det blive almindeligt — hvad der ikke ligger fjernt —, at de, der indlade sig med Manden i Retshandler af nogen Betydning, vilde fordre Hustruens Medunderskrift paa de forpligtende Dokumenter, noget, hvortil der nu paa Grund af hendes Umyndighed ikke er nogen Fristelse, kunde heraf let udvikle sig en for Hustruen meget forærvelig Tingenes Tilstand. Paa den ene Side vilde det være vanskeligt for Hustruen at nægte sin Medunderskrift, hvilken Manden vistnok i de fleste Tilfælde vilde vide at afflokke hende paa den ene eller den anden Maade, uden at hun selv er i Stand til at bedømme Rækkevidden eller Nyttens deraf i det konkrete Tilfælde, paa den anden Side vilde Hustruen komme til personlig at forpligte sig netop i de Tilfælde, hvor der var mest Risiko for hende, da Tredjemand naturligvis fortrinsvis vilde trænge paa for at faa hendes Medunderskrift, hvor Manden ikke anses for tilstrækkelig sikker og vederhæftig, og Hustruen vilde saaledes ikke blot sætte sit Særeje paa Spil, hvis hun har saadant, men ogsaa udelukke sig fra eventuelt at fragaa Arv og Gæld efter Manden, for saa vidt angaar